

ВІДГУК
офіційного опонента на дисертацію
Коновалової Олени Іванівни
«Проза Анатолія Шияна: соцреалістичний дискурс»,
поданої на здобуття наукового ступеня
кандидата філологічних наук
за спеціальністю 10.01.01 – українська література

Літературна спадщина доби соцреалізму в українській культурі — неоднорідна і неоднозначна, та без осмислення творчості сотень авторів, чия письменницька діяльність припала на 1930-ті – 1980-ті роки, — неможливе повноцінне розуміння тенденцій і явищ в історії нашої літератури зазначеного періоду. Утім, ідеологічно незаангажоване прочитання цього корпусу текстів стало можливим лише в останні десятиліття.

Під цим оглядом, доробок Анатолія Шияна досить прикметний і щодо хронології (його прозові твори були написані впродовж 1928 – 1982 років), і щодо поширення (скажімо, уже перша збірка оповідань 1931 року вийшла накладом 20 тисяч примірників, а наклад роману «Гроза» сягнув 250 тисяч), обрана ж Оленою Коноваловою стратегія дослідження цілком лягає в русло новочасних студій, означене працями Ганса Гюнтера, Євгена Добренка, Катерини Кларк, з одного боку, а з іншого — українських дослідниць Тамари Гундорової, Ірини Захарчук, Валентини Хархун.

Усе це дає підстави говорити про наукову новизну та актуальність пропонованої дисертаційної роботи. Її структура відповідає загальній логіці дослідження.

У першому розділі дисертантка визначає методологію та відповідний інструментарій для розв'язання поставлених завдань, а також розкриває творчу біографію письменника й подає історію рецепції його доробку.

Відштовхуючись від твердження Олексія Сінченка, що «наріжним каменем сучасного осмислення соціалістичного реалізму в Україні лишається